

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/1273 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Almelo, van 13 juni 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juni 2006 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) de aan (hierna: de vreemdeling) verstrekte leefgelden op grond van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's van 19 november 2004 (Stcrt. 2005, 10, hierna: de beleidsregels) beëindigd.

Bij besluit van 4 september 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 juli 2007 heeft de minister een productie ingestuurd.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) stelt een bestuursorgaan belanghebbenden, voordat het op het bezwaar beslist, in de gelegenheid te worden gehoord.

Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien, indien het bezwaar kennelijk ongegrond is.

2.2. De beleidsregels hebben betrekking op vreemdelingen, die na als alleenstaande minderjarige asielzoeker in Nederland een asielverzoek te hebben gedaan, meerderjarig zijn geworden (hierna: ex-ama's). In de beleidsregels is vermeld dat de minister in een aantal gevallen aan ex-ama's na het bereiken van de meerderjarige leeftijd via de Stichting Nidos leef- en zakgelden heeft verstrekt zonder dat hiervoor een wettelijke grondslag bestaat en dat is besloten deze uitkeringen, die worden bekostigd uit de algemene middelen, te beëindigen. Voor de wijze van beëindiging is aansluiting gezocht bij de regelingen die op dit punt gelden voor degenen die als volwassen asielzoeker Nederland zijn binnengekomen.

In de beleidsregels is voorts vermeld dat van degene die in Nederland asiel heeft gevraagd, indien een onherroepelijk negatief besluit is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat hij zijn vertrek uit

Nederland realiseert. Uitgangspunt is dat de voorzieningen eindigen. De indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning creëert in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de meerderjarige vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft ingediend, onder voogdij van de Stichting Nidos heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld heeft ontvangen.

Voor ex-ama's, die op het moment van de inwerkingtreding van de beleidsregels reeds meerderjarig zijn en verblijven in een voorziening van de Stichting Nidos of zelfstandig op kamers wonen, geldt dat de voorzieningen eindigen na het doorlopen van een procedure die wat betreft zorgvuldigheid aansluit bij de beëindiging van voorzieningen van 'gewone' asielzoekers. Voor de te volgen procedure is de datum van het laatste besluit in de asielpcedure bepalend. Indien dat besluit dateert van vóór 29 december 2000 en het eerste besluit in die procedure van vóór 1 januari 2000, eindigt de verstrekking van leefgeld op basis van de werkwijze als beschreven in de Herziene werkwijze ter vervanging van Stappenplan III van 8 januari 1999. Indien het laatste besluit in de asielpcedure dateert van ná 29 december 2000, dient een besluit tot beëindiging van de leefgelden te worden genomen, nadat overeenkomstig artikel 4:8 van de Awb de ex-ama in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen, aldus de beleidsregels.

Nu ten aanzien van de vreemdeling het laatste besluit in de asielpcedure op 22 mei 2002 is genomen, is in dit geval de laatstgenoemde procedure van toepassing.

2.3. De minister klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 4 september 2006 wegens schending van artikel 7:2 van de Awb niet in stand kan blijven omdat niet zonder meer op voorhand kan worden uitgesloten dat er bijzondere omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan de minister op de voet van artikel 4:84 van de Awb van zijn beleid dient af te wijken en dat niet doorslaggevend is dat van het bestaan van bijzondere omstandigheden uit het bezwaarschrift niet blijkt, omdat de hoorzitting mede tot doel heeft na te gaan wat de stellingen in het bezwaarschrift precies inhouden en of er nog andere relevante omstandigheden zijn. Volgens de minister heeft zij aldus miskend dat uit het bezwaarschrift zelf van bijzondere omstandigheden in evenbedoelde zin moet blijken.

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 7 september 2005 in zaak no. 200505211/1; JV 2005/405), mag van het horen slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er naar objectieve maatstaven op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de gemaakte bezwaren niet tot een andersluidend besluit kunnen leiden.

Zoals de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen (uitspraak van de Afdeling van 15 november 2006 in zaak no. 200603953/1; www.raadvanstate.nl) zal slechts in zeer bijzondere gevallen, bijvoorbeeld indien sprake is van een acute medische noodsituatie, aanleiding zijn om, ondanks het feit dat een ex-ama meerderjarig is, niet over te gaan tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden.

De minister heeft zich in het besluit van 2 juni 2006 op het standpunt gesteld dat de stelling van de vreemdeling in de zienswijze, dat hij zonder de aan hem verleende verstrekkingen helemaal niets meer heeft, niet valt onder evenbedoelde zeer bijzondere gevallen. Het betoog van de vreemdeling in bezwaar dat hij zonder de aan hem verstrekte leefgelden niet in zijn levensonderhoud kan voorzien, voegt aan de zienswijze niets toe. Mede in aanmerking genomen dat de vreemdeling in bezwaar geen specifieke bijzondere omstandigheden als hiervoor bedoeld heeft gesteld en de inhoud van de overige gronden van bezwaar, bestaat grond voor het oordeel dat naar objectieve maatstaven er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de gemaakte bezwaren niet tot een andersluidend besluit kunnen leiden. Dat niet op voorhand valt uit te sluiten dat de vreemdeling tijdens een hoorzitting wellicht alsnog gezichtspunten te berde zou brengen die niet in zijn bezwaarschrift zijn vervat en zouden kunnen leiden tot gegrondverklaring van het bezwaar, maakt dit niet anders, omdat de minister het besluit om van horen af te zien dient te nemen op grond van hetgeen in het bezwaarschrift is gesteld. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat het besluit van 4 september 2006 wegens schending van artikel 7:2 van de Awb niet in stand kan blijven.

Het betoog slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het bij de rechtbank bestreden besluit van 4 september 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. Het betoog van de vreemdeling, dat volgens het toepasselijke beleid het besluit van 2 juni 2006 binnen twaalf dagen na het indienen van de zienswijze aan hem had moeten zijn uitgereikt, dit niet is gebeurd en het besluit derhalve onzorgvuldig tot stand is gekomen, faalt. Daargelaten welke betekenis moet worden toegekend aan de termijn van twaalf dagen nadat van de zienswijze kennis is genomen, is de vreemdeling niet in zijn belangen geschaad omdat de aan hem verstrekte leefgelden zijn doorbetaald tot voormeld besluit.

2.6. Het betoog van de vreemdeling dat de aan hem verstrekte leefgelden niet hadden mogen worden beëindigd omdat dit haaks staat op de moties van het lid Bos c.s. (TK 2006-2007, 19 637, nr. 1106) en het lid Dijsselbloem c.s. (TK 2006-2007, 19 637, nr. 1111), faalt evenzeer, reeds omdat ten tijde van belang zich niet de situatie voordeed dat als gevolg van een relevante beleidswijziging ten aanzien van het beëindigen van leefgelden van ex-ama's zoals de vreemdeling, geen onomkeerbare handelingen meer plaatsvinden.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 13 juni 2007 in zaak nr. 06/1273;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins
Voorzitter

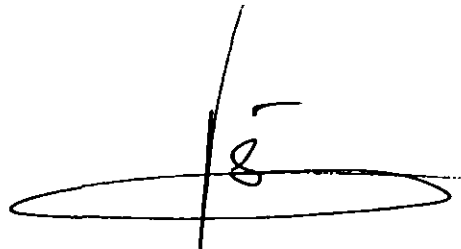
w.g. Groeneweg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 november 2007

32-491.

Verzonden: 2 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

Beschikking op bezwaar beëindiging leefgelden

AAN: Advocatenkantoor Tadema
t.a.v. dhr. mr H. Tadema
Postbus 332
7400 AH Deventer

BETREFT: geboren:
nationaliteit: Sierra Leone
IND-nummer: 9707.24.2060

Rijswijk, 4 september 2006

Geachte heer Tadema,

U heeft op 11 juli 2006 namens de heer (hierna: betrokkene) een bezwaarschrift ingediend tegen het besluit van de Minister van Justitie, d.d. 2 juni 2006, waarbij de verstrekking van leefgelden aan betrokkene is beëindigd. Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA) heeft dit besluit namens de Minister van Justitie genomen. Bij brief van 27 juli 2006 heeft u dit bezwaar aangevuld met nadere gronden.

Juridisch kader

Betrokkene heeft als alleenstaande minderjarige asielzoeker (hierna: ama) in Nederland een asielverzoek gedaan. Hierdoor is betrokkene onder de voogdij gekomen van Stichting NIDOS en zijn aan betrokkene leefgelden verstrekt. Bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd is betrokkene meerderjarig geworden en is van rechtswege de voogdij van Stichting NIDOS geëindigd. Hiermee is tevens de wettelijke basis voor de verstrekking van leefgelden vervallen. De leefgelden die betrokkene ontving zijn, ook al bestond hier geen wettelijke basis meer voor nu betrokkene de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, aan betrokkene doorbetaald.

Aan het bestuur van het COA is mandaat verleend tot het nemen van besluiten ter uitvoering van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's namens de minister (voor zowel het mandaat als de Beleidsregels geldt: besluit van de Minister van Justitie van 19 november 2004, Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9).

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) heeft mij medegedeeld dat betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag is uitgeprocedeerd. De eerste IND-beschikking in de eerste asielprocedure dateert van ná 1 januari 2000. Ter beëindiging van de verstrekking van de leefgelden dient een beschikking beëindiging leefgelden aan betrokkene te worden overhandigd nadat hij conform artikel 4:8 Awb in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen (Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9). Ook is gebleken dat betrokkene de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Voorafgaand aan het nemen van het door u bestreden besluit heeft het COA betrokkene in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen over het voornemen van het COA om de verstrekking van leefgelden aan betrokkene te beëindigen.

Het COA heeft betrokkene uitgenodigd het zogenoemde zienswijzegesprek te voeren d.d. 28 maart 2006. Hier is betrokkene niet verschenen. Wel heeft betrokkene gebruik gemaakt van het recht zijn zienswijze schriftelijk kenbaar te maken. In deze schriftelijke zienswijze zijn geen argumenten of gegevens aangevoerd welke voor het COA aanleiding waren om niet tot beëindiging van de verstrekking van de leefgelden over te gaan.

Beoordeling van de gronden van bezwaar

Op grond van artikel 7:2, eerste lid, Awb, dient een bestuursorgaan, voordat op bezwaar wordt beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te stellen te worden gehoord. Van dit horen kan op grond van artikel 7:3 van deze wet worden afgezien.

De gronden die u naar voren brengt in uw bezwaarschrift leiden niet tot een ander oordeel dan weergegeven in de door u bestreden beschikking.

Het COA meent dat de beleidsregels zoals die zijn opgesteld door de Minister van Justitie weinig tot geen ruimte laten om hiervan af te wijken. In deze beleidsregels is de grondslag om tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden over te gaan strikt opgenomen. Het feit dat betrokkene meerderjarig is, is de grondslag van de beëindiging van de verstrekking van de leefgelden. In de beleidsregels zijn geen omstandigheden opgenomen wanneer, ondanks de meerderjarigheid van betrokkene, niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden mag worden overgegaan. De belangenafweging is derhalve voor het merendeel reeds gemaakt bij het opstellen van de beleidsregels.

Met betrekking tot uw bezwaargrond ten aanzien van de tekeningsbevoegdheid volstaat het COA met een verwijzing naar het bijgevoegde ondermandaat d.d. 10 mei 2006 (bijlage 1).

Daarnaast wordt in bezwaar een beroep gedaan op art. 3.52 Vb, te weten bijzondere omstandigheden die zouden maken dat aan betrokkene ook ná zijn 18^e levensjaar verstrekkingen behoren te worden verleend.

Hieromtrent merkt het COA op dat dit artikel ziet op het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Het al dan niet toestaan van verblijf hier te lande betreft echter het beslisterrein van een ander bestuursorgaan. De beëindiging van de leefgelden ziet dan ook niet op uitzetting naar het land van herkomst van betrokkene. In onderhavige procedure staat slechts de vraag naar het recht op (continuering van de) verstrekking van leefgelden aan betrokkene centraal, en enkel op die merites dient deze zaak beoordeeld te worden.

Wellicht ten overvloede wijst het COA er nog op, dat het op een vreemdeling van toepassing zijnde beleid -en derhalve beëindigingsregime- wordt bepaald door de datum van de IND-beslissing in asiel, *niet* door de datum van binnenkomst in Nederland.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Ook overigens blijkt uit de in de zienswijze en bezwaar aangevoerde gronden niet dat er sprake is van omstandigheden op basis waarvan het COA geen uitvoering had mogen geven aan de in de beleidsregels gegeven opdracht tot beëindiging van de leefgelden.

Nu gezien de inhoud van het bezwaarschrift duidelijk is dat uw bezwaar ongegrond verklaard dient te worden, bent u op grond van artikel 7:3, onder b, Awb niet in de gelegenheid gesteld uw bezwaar mondeling toe te lichten.

Ik ben van oordeel dat uw bezwaar kennelijk ongegrond is, omdat uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat uw bezwaar ongegrond verklaard dient te worden en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Beslissing

Het COA verklaart uw bezwaar ongegrond.

U kunt tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van bekendmaking in beroep gaan bij de rechtbank. Het beroepschrift dient u te richten aan de rechtbank, sector bestuursrecht, binnen het rechtsgebied van uw woonplaats.

De rechtsgevolgen van dit besluit worden niet opgeschort door de indiening van een beroepschrift.

Namens de Minister van Justitie,
Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,

de heer F. van Engelen,
directeur van de Directie Beleid en Juridische Zaken

Correspondentie over deze beschikking verzoek ik u te richten aan:
Centraal Orgaan opvang asielzoekers
t.a.v. Plexa/ADK
Postbus 3002
2280 ME RIJSWIJK

uitspraak

RECHTBANK ALMELO

Sector bestuursrecht

Registratienummer: 06 / 1273 BESLU N1 A

uitspraak van de enkelvoudige kamer

in het geschil tussen:

wonende te _____, eiser,
gemachtigde: mr. H. Tadema, advocaat te Deventer,

en

de Minister van Justitie, verweerder, in dezen vertegenwoordigd door het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) te Rijswijk.

1. Het bestreden besluit

Het besluit van verweerder d.d. 4 september 2006.

2. Het procesverloop

Verweerder heeft op 2 juni 2006 een besluit genomen tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden aan eiser. Eiser heeft op 11 juli 2006 bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Verweerder heeft in zijn beslissing op bezwaar van 4 september 2006 het bezwaar ongegrond verklaard.

Eiser heeft vervolgens op 13 oktober 2006 beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn bij brief van 22 december 2006 aangevuld.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 6 juni 2007, waar eiser is verschenen bij gemachtigde mr. H. Tadema, terwijl verweerder zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. A. Dekker.

3. Overwegingen

Het geschil

In geschil is of verweerder terecht de verstrekking van leefgelden aan eiser heeft beëindigd. De vraag die daarbij aan de orde komt is of verweerder mocht afzien van het horen van eiser in de bezwaarfase.

De gronden van beroep

Eiser voert kort samengevat als beroepsgronden aan dat:

- onterecht is afgezien van het horen in de bezwaarfase,
- er sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan had moeten worden afgeweken van het beleid,

- de beschikking inhoudende de beëindiging van de verstrekking te laat is uitgereikt,
- het ondermandaat niet voldoet aan de eisen der wet en beginselen van behoorlijk bestuur. Deze beroepsgrond is tijdens de zitting ingetrokken;
- de beëindiging van de leefgelden haaks staat op de moties van Bos en Dijsselbloem,
- het besluit onvoldoende zorgvuldig is gemotiveerd, omdat geen rekening is gehouden met de situatie waarin eiser zich bevindt.

De beoordeling

Artikel 7:3, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt dat van het horen van belanghebbenden kan worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het bezwaar van eiser kennelijk ongegrond was en dat hij daarom mocht afzien van het horen van eiser. Hij stelt dat dit standpunt is gebaseerd op enerzijds het strikte beleid dat ten grondslag ligt aan de beëindiging van de verstrekking en anderzijds op hetgeen door eiser is aangevoerd. Verweerder merkt ten aanzien van het laatste op dat de stelling van eiser - dat hij bij beëindiging van de verstrekking van zijn leefgeld niet in zijn levensonderhoud kan voorzien - kennelijk ongegrond is, omdat de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn uitspraak van 5 juli 2006 (gepubliceerd op www.rechtspraak.nl onder kenmerk LJN AY0403) heeft geoordeeld dat dit niet een bijzondere omstandigheid is zoals bedoeld in artikel 4:84 van de Awb. Eiser stelt dat onterecht is afgezien van het horen in de bezwaarfase.

De rechtbank overweegt dat de hoorplicht, neergelegd in artikel 7:2 van de Awb, een essentieel onderdeel vormt van de in die wet geregelde bezwaarschriftprocedure. Gelet op de in de memorie van toelichting vermelde doeleinden van het horen, mag daarvan slechts bij uitzondering worden afgezien. De uitzonderingsmogelijkheden in artikel 7:3 van de Awb op de hoorplicht dienen restrictief te worden gehanteerd. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener van het bezwaarschrift ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is in het algemeen ook sprake wanneer het om een gebonden besluit gaat en er geen verschil van mening is over de juistheid van de in het primaire besluit aangenomen feitencomplex.

De rechtbank is van oordeel dat het beleid van verweerder dat in deze zaak van toepassing is, weinig tot geen ruimte laat om hiervan af te wijken. In het beleid zijn geen omstandigheden opgenomen wanneer, ondanks de meerderjarigheid van eiser, niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden mag worden overgegaan. Echter, in deze zaak kan niet zonder meer op voorhand, zonder betrokkene daarover eerst te horen, worden uitgesloten dat er bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan eiser met inachtneming van artikel 4:84 van de Awb dient af te wijken van zijn beleid. Dat daarvan niet uit het bezwaarschrift blijkt, is niet doorslaggevend bij de beslissing of het bezwaar kennelijk ongegrond is. De hoorzitting heeft immers mede tot doel na te gaan wat de stellingen in het bezwaarschrift precies inhouden en of er nog andere relevante omstandigheden zijn. Het besluit van verweerder kan dan ook wegens schending van artikel 7:2 van de Awb niet in stand blijven. Gezien het belang dat de rechtbank hecht aan de hoorplicht en het zeer restrictief hanteren van de uitzonderingen daarop, vernietigt de rechtbank het besluit en draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak.

Op grond van het vorenoverwogene acht de rechtbank het, gelet op het bepaalde in artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht, billijk verweerder te veroordelen in de kosten die eiser redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van dit beroep, zijnde € 644,-- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor de zitting, elk € 322,--).

Beslist wordt derhalve als volgt.

4. Beslissing

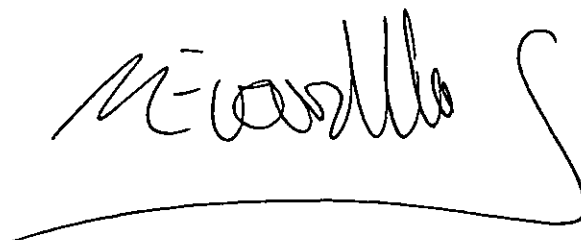
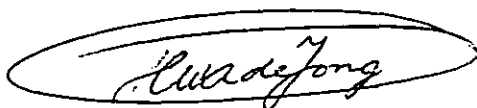
De Rechtbank Almelo,

Recht doende:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten, welke kosten worden bepaald op € 644,--, door de Staat der Nederlanden te betalen aan de griffier;
- verstaat dat de Staat der Nederlanden aan eiser het griffierecht ad € 141,-- vergoedt.

Tegen deze uitspraak staat binnen zes weken na verzending hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in 's-Gravenhage.

Aldus gegeven door mr. M.E. van Wees, in tegenwoordigheid van mr. H.W.A. de Jong als griffier en in het openbaar uitgesproken op **13 JUN 2007**

Afschrift verzonden op **13 JUN 2007**
CK

voor het verzendend afschrift
De Griffier van de
Rechtbank
Sector Bestuursrecht

COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax ontv.:
10-7-07/

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE

HOGER BEROEPSCHRIFT

10 juli 2007

inzake

de minister van Justitie,

appellant,

gemachtigde:

mr. S.R. Fernhout, jurist bij het Centraal Orgaan
opvang asielzoekers (COA)

tegen

verweerder,

gemachtigde:

mr. H. Tadema

1. Inleiding

- 1.1 De minister van Justitie (hierna: appellant) tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo, sector bestuursrecht (hierna: de rechtbank), van 13 juni 2007, registratienummer 06 / 1273 BESLU N1 A (bijlage 1). De rechtbank heeft in deze uitspraak het beroep van de heer (hierna: verweerder) tegen het besluit van appellant van 4 september 2006, waarbij het bezwaar tegen de beëindiging van de verstrekking van leefgeldten aan verweerder kennelijk ongegrond is verklaard, gegrond verklaard en het besluit vernietigd.
- 1.2 Een overzicht van de processuele aanloop tot het hierboven genoemd besluit van appellant en het toepasselijk juridisch kader is gegeven in het besluit van 4 september 2006, het verweerschrift in beroep en valt af te lezen uit de leeswijzer van het procesdossier in beroep. Om herhalingen te voorkomen verwijs ik naar de aldaar geschetste achtergronden.
- 1.3 Appellant kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt hierbij tijdig in hoger beroep. In het navolgende zullen de grieven tegen de bestreden uitspraak worden geformuleerd en toegelicht.

2. Grief

- 2.1 De rechtbank oordeelt in de bestreden uitspraak ten onrechte als volgt:

"De rechtbank is van oordeel dat het beleid van verweerder dat in deze zaak van toepassing is, weinig tot geen ruimte laat om hiervan af te wijken. In het beleid zijn geen omstandigheden opgenomen wanneer, ondanks meerderjarigheid van eiser, niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgeldten mag worden overgegaan. Echter, in deze zaak kan niet zonder meer op voorhand, zonder betrokkene daarover eerst te horen, worden uitgesloten dat er bijzondere omstandigheden aanwezig zijn op grond waarvan eiser met inachtneming van artikel 4:84 Awb dient af te wijken van zijn beleid. Dat daarvan niet uit het bezwaarschrift blijkt, is niet doorslaggevend bij de beslissing of het bezwaar kennelijk ongegrond is. De hoorzitting heeft

immers mede tot doel na te gaan wat de stellingen uit het bezwaarschrift precies inhouden en of er nog andere relevante omstandigheden zijn."

Motivering:

- 2.2 Vooropgesteld dient te worden dat de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's (zie procesdossier in beroep onder tab 7) weinig tot geen ruimte bieden voor afwijking van de in de beleidsregels neergelegde opdracht tot beëindiging van de leefgelden. Dit blijkt onder meer uit de formulering van de beleidsregels, immers in de beleidsregels zijn geen omstandigheden opgenomen wanneer niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden kan of mag worden overgegaan. Dat er zeer weinig ruimte is voor afwijken blijkt verder uit het doel van de beleidsregels nu deze tot doel hebben om een onwettige situatie te corrigeren. Het andere doel van de beleidsregels is om te zorgen dat de rechtsbescherming die aan ex-ama's wordt geboden bij de beëindiging van de verstrekking van leefgelden dezelfde is als de rechtsbescherming die aan andere categorieën vreemdelingen wordt geboden. Concreet betekent dit dat de leefgelden niet mogen worden beëindigd in situaties dat de voorzieningen van andere categorieën asielzoekers niet beëindigd worden. In het algemeen zal de verstrekking van leefgelden dus enkel niet beëindigd mogen worden in het geval dat een ex-ama recht heeft op opvang in de zin van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005).

Vgl: Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's d.d. 19 november 2004 (kenmerk: 5318904/04/DJJ), Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10 / p. 9 (procesdossier beroep onder tab 7)

Deze terughoudende benadering is bovendien bevestigd door jurisprudentie van uw College. Bij uitspraak van 5 juli 2006 heeft uw College geoordeeld dat *"de voorzieningenrechter terecht heeft overwogen dat de door de minister gegeven nadere invulling van het beleid, gelegen in de omstandigheid dat op het beleid slechts een uitzondering wordt gemaakt indien sprake is van een acute medische noodsituatie, niet kennelijk onredelijk is"*.

Zie: Uitspraak ABRvS van 5 juli 2006, nr. 200602901/1, LJN: AY0403 (ro. 2.3.2.)

Bij latere uitspraak heeft uw College dit standpunt weliswaar genuanceerd, overwogen wordt nog steeds: "*[dat] appellant terecht klaagt dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat de minister slechts een uitzondering op het beleid hanteert indien sprake is van een acute medische noodsituatie, een te beperkte uitleg heeft gegeven, nu de minister ter zitting van de Afdeling heeft betoogd dat de acute medische noodsituatie slechts als voorbeeld van een bijzondere omstandigheid is bedoeld en dat ook andere omstandigheden tot afwijking kunnen nopen, zij het dat daartoe slechts heel zelden aanleiding zal zijn.*" (vet gedrukt door appellant)

Zie: Uitspraak ABRvS van 15 november 2006, nr. 200603953/1, AZ2244 (ro.2.2.2.)

Van dergelijke bijzondere omstandigheden zal met name gesproken kunnen worden bij omstandigheden die ten tijde van het opstellen van het beleid onvoorzienbaar waren en derhalve redelijkerwijs niet geacht kunnen worden te zijn meegenomen in de overwegingen omtrent de vaststelling van het ter zake geldende beleid.

- 2.3 Ingevolge artikel 7:2 Awb dient een belanghebbende in de gelegenheid te worden gesteld te worden gehoord, alvorens het bestuursorgaan op het bezwaar beslist. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan van het horen worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Dit is het geval wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Zie: P.J.J. van Buuren 2003 (*T&C Awb*), aant. 3 bij art. 7:3

- 2.4 Volgens vaste Afdelingsjurisprudentie kan van horen slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b van de Awb worden afgezien, indien er, naar objectieve maatstaven gezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

Vgl: ABRvS 19 mei 2005, JV 2005/260

- 2.5 De zinsnede uit de aangevallen uitspraak "*Dat daarvan (lees: bijzondere omstandigheden, appellant) niet uit het bezwaarschrift blijkt, is niet doorslaggevend bij de beslissing of het bezwaar kennelijk gegrond is*", is in flagrante tegenspraak met de onder 2.4 genoemde vaste jurisprudentie van uw College. Immers, indien uit het bezwaarschrift zelf, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit, kan van horen worden afgezien. Met andere woorden, de gronden in het bezwaarschrift dienen te worden beoordeeld om te bezien of er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. Het is dus wel degelijk van belang dat in het bezwaarschrift zelf argumenten worden aangedragen die ertoe zouden kunnen leiden dat dient te worden afgeweken van het beleid. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte niet beoordeeld of er in het bezwaarschrift überhaupt omstandigheden zijn aangevoerd die ertoe zouden kunnen leiden dat dient te worden afgeweken van het beleid.

Daarbij heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat gehoord zou moeten worden om te achterhalen of er ook nog andere relevante omstandigheden zijn. Als in bezwaar gehoord zou moeten worden om te achterhalen of er nog andere (dus niet in het bezwaarschrift genoemde) relevante omstandigheden zijn, kan immers nooit sprake zijn van een kennelijk ongegrond bezwaar als artikel 4:84 Awb van toepassing is. In de uitspraak van uw College van 19 mei 2005 (JV 2005/260) is hierover in rechtsoverweging 2.1.2 het volgende overwogen:

"Dat niet op voorhand valt uit te sluiten dat de vreemdeling tijdens een hoorzitting wellicht nog nieuwe gezichtspunten te berde zou brengen, doet daaraan niet af."

- 2.6 Uw College heeft reeds eerder geoordeeld dat, gezien het beperkte toetsingskader bij de beëindiging van de verstrekking van leefgelden, van een kennelijk ongegrond bezwaar sprake kan zijn als in bezwaar geen bijzondere omstandigheden worden aangevoerd.

zie: ABRvS 6 juni 2007, nr. 200700032/2 (bijlage 2)

Verweerder heeft in het bezwaarschrift aangevoerd dat niet was gebleken van een ondertekeningsmandaat, dat hij niet in zijn levensonderhoud kan voorzien na het beëindigen van de verstrekking van leefgeld, dat artikel 3:52 Vb recht geeft op verstrekkingen na het 18^e levensjaar en hij stelde zich op het standpunt dat het oude beleid op hem van toepassing is.

Appellant is van mening dat hiermee naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand er redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet konden leiden tot een andersluidend besluit. Immers: het ondertekeningmandaat is aanwezig, het niet kunnen voorzien in het levensonderhoud moet geacht worden te zijn betrokken bij de totstandkoming van de beleidsregels en is derhalve niet bijzonder in de zin van artikel 4:84 Awb. Artikel 3:52 Vb ziet op een reguliere vergunning tot voortgezet verblijf welke vanwege het reguliere karakter van de procedure geen recht geeft op verstrekkingen (vgl. paragraaf 2.2 en de Rva 2005). De beleidsregels zijn verder duidelijk in het feit dat de datum van de laatste beschikking van de IND in de asielprocedure en niet de datum van aankomst in Nederland doorslaggevend is voor de vraag of het 'oude beleid' (lees: de Herziene werkwijze ter vervanging van stappenplan III, Stcrt. 8 juli 2002, nr. 127, pag. 7) van toepassing is. Gezien het voorgaande is duidelijk dat in bezwaar geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd. Bijzondere omstandigheden zijn immers omstandigheden die geacht worden niet te zijn betrokken bij de opstelling van het beleid. Alle door verweerder aangevoerde omstandigheden moeten geacht worden te zijn betrokken bij het beleid en deze omstandigheden zijn daarom per definitie niet bijzonder. Daarbij komt dat appellant reeds tweemaal gesprekken met verweerder heeft gevoerd (zie het procesdossier in eerste aanleg onder tab 3) en dat ook in die gesprekken geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd. Verder zijn in de schriftelijke zienswijze van 1 mei 2006 (zie het procesdossier in beroep onder 2) eveneens geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb aangevoerd. Daarbij werpt het aangevoerde in het bezwaarschrift geen nieuw licht op het aangevoerde voorafgaand aan de beschikking in primo.

2.7 Samenvattend komt appellant tot de conclusie dat:

1. gezien het beperkte toetsingskader bij de beëindiging van de verstrekking van leefgelden,
2. gezien de verslagen van de gesprekken van 28 maart 2006 en 5 april 2006,
3. gezien de schriftelijke zienswijze van 1 mei 2006 en
4. gezien het feit dat in het bezwaarschrift geen bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 Awb zijn aangevoerd,

de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat appellant niet met toepassing van artikel 7:3 Awb heeft kunnen afzien van horen in bezwaar.

3. Conclusie

Appellant concludeert tot:

- vernietiging van de uitspraak van rechtbank Almelo, sector bestuursrecht, d.d. 13 juni 2007, registratienummer 06 / 1273 BESLU N1 A;
- (alsnog) ongegrondverklaring van het door verweerder ingestelde beroep tegen het besluit van de minister van Justitie van 4 september 2006;
- vernietiging van de veroordeling van de minister van Justitie in de proceskosten ad €644,- en de door verweerder betaalde griffierechten ad €141,-.

Namens de minister van Justitie,
het bestuur van het Centraal orgaan opvang asielzoekers,
namens deze

mr. S.R. Fernhout
Directie Beleid & Juridische Zaken

Bijlagen:

1. Aangevallen uitspraak van de rechtbank Almelo, sector bestuursrecht, van 13 juni 2007, registratienummer 06 / 1273 BESLU N1 A
2. ABRvS 6 juni 2007, nr: 200700032/2
3. Machtiging